

[Gert Petersen.]

ske statsminister ikke en dansk myndighed? Selvfølgelig var han det, og han var en dansk myndighed, som justitsministeren ville dække over i sit svar.

Så kan man spørge sig, hvorfor skulle og skal denne aflytningssag og alt, hvad der hører til den, gemmes væk i pulterkammerets fjerneste krog med lås og slå for døren. Og det er jo blevet bekræftet af denne debat, når man hører justitsministeren, når man hører hr. Hjortnæs, når man hører hr. Arne Christiansen, når man hører hr. Gudme, at den skal gemmes væk iden fjerneste krog med lås og slå for døren.

Jeg mener, jeg kan forklare hvorfor. Fordi højtstående ansvarlige politikere var involveret i den. Aflytterchefen måtte faktisk være i god tro, når han kunne drøfte sin ulovlige efterretningsevne med landets statsminister, når han havde oprettet sin spionageorganisation efter tilskyndelse fra ledende ansvarlige politikere og i samarbejde med udenlandske efterretningstjenester, især den amerikanske efterretningstjeneste. Jeg mener, at hvis denne sag var kommet frem, mens disse politikere havde været i live, så ville, selv i et folketing af denne karakter og med dette flertal og den tavshedens sammensværgelse, som man ønsker at etablere, en rigsretssag alligevel have været uundgåelig.

Nu er der gået mange år. Det minder justitsministeren os tit og ofte om, det minder andre ordførere os om, og de politisk topansvarlige er borte. Så må man da netop spørge: hvorfor er man så så bange for, at sandheden i dag skal slippe ud? Er det for at værne om de ansvarliges minde? Mon dog. Pandoras æske er lukket op. I offentligheden er der ingen tvivl om, hvilke enkeltpersoner med høje stillinger der var involveret. Derfor tror jeg snarere, der er to andre grunde til fortsat hemmelighedskræmmeri.

For det første må det ikke indgå i den officielle historieskrivning, at den samme politiske lejr, som førte Danmark ind i NATO i frihedens navn under parolen om kamp mod politistatsmetoder, også selv benyttede sig af politistatsmetoder og krænkede borgernes grundlovssikrede frihedsrettigheder og til den ende misbrugte den ene af de officielle efterretningstjenester,

nemlig forsvarrets, og oprettede en speciel privat, så at sige statsanerkendt efterretningstjeneste.

Den anden grund til, at alt dette helst skal dysses ned, er vel, at man vil holde muligheden åben til en anden gang, eller måske at der foregår lignende aktiviteter i dag. Justitsministeren forsikrer os ganske vist om, at det sidste ikke er tilfældet. Jeg må sige, det overbeviser mig ikke. Det er ikke længe siden, at det ved et uheld slap ud, at efterretningstjenesten på mystisk måde, det var politiets efterretningstjeneste, holder sig orienteret om, hvorvidt arbejdere på arbejdspladser forbereder demonstrationer. Det var i forbindelse med Info-blokaden. Forlagsdirektør Wivel og Erik Vagn Jensen, også Gyldendal, har selv fået oplyst på et vist tidspunkt, at deres telefoner var blevet aflyttet af en eller anden efterretningstjeneste, men det har måske også været en privat én, i forbindelse med den første Vietnamhøring i København. Jeg ved, at efterretningstjenesten har brugt megen energi og arbejdskraft på at udspionere Folkebevægelsen mod EF i årene 1971-72.

Vi befinder os i et hav med isbjerge. Vi ser kun det allerøverste, og såmænd kun når et vindstød spreder tågen. Jeg synes, at det bør høre op. Ikke i den forstand, at nu skal justitsministeren fortælle os alt, hvad han ved om efterretningsarbejdet, selvfølgelig ikke. I modsætning til, hvad hr. Arne Christiansen har påstået, i modsætning til, hvad hr. Ninn-Hansen har påstået, og i modsætning til, hvad de to herrer så udmærket godt ved, så accepterer jeg, så accepterer socialistisk folkeparti, at statsligt efterretningsarbejde er en nødvendig side af det politimæssige arbejde, bl.a. og ikke mindst for at forebygge terrorisme. Også at det som vel så meget andet politimæssigt arbejde for en stor del må foregå diskret og uden for offentlighedens søgelys.

Men netop derfor drager vi den konklusion i modsætning til de borgerlige ordførere og den socialdemokratiske ordfører, at så er der også fare for misbrug, derved at efterretningstjenesten selv krænger borgernes grundlovssikrede rettigheder, eller at den tolererer, at private „blikkenslagerbander“, som den samarbejder med, gør det, som tilfældet var fra 1948 til 1963, eller at udenlandske efterretningstjenester, man